

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 23.11.2009
KOM(2009)637 wersja ostateczna

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

z dnia [...]

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 nakładające ostateczne cło
antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących
między innymi z Rosji**

UZASADNIENIE

Kontekst wniosku

Podstawa i cele wniosku

Niniejszy wniosek dotyczy stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. („rozporządzenie podstawowe”) w postępowaniu dotyczącym przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji.

Kontekst ogólny

Niniejszy wniosek zostaje przedstawiony w kontekście wykonania rozporządzenia podstawowego i jest wynikiem dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z wymogami merytorycznymi i proceduralnymi określonymi w rozporządzeniu podstawowym.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Obowiązujące obecnie środki zostały wprowadzone na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1911/2006 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Nie dotyczy.

Konsultacje z zainteresowanymi stronami oraz ocena skutków

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Strony zainteresowane postępowaniem miały możliwość obrony swoich interesów podczas dochodzenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

Ocena skutków

Niniejszy wniosek wynika z wykonania rozporządzenia podstawowego.

Rozporządzenie podstawowe nie przewiduje ogólnej oceny skutków, ale zawiera wyczerpujący wykaz wymogów, które muszą zostać ocenione.

Aspekty prawne wniosku

Krótki opis proponowanych działań

W dniu 21 marca 2009 r. Komisja wszczęła przegląd pod kątem nowego eksportera

obowiązujących środków w odniesieniu do przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym pochodzących z Rosji, na wniosek jednego producenta eksportującego z Rosji, mianowicie Joint Stock Company „Acron” („wnioskodawca”).

Wniosek oparty był na dowodach *prima facie* świadczących, że wnioskodawca nie dokonywał wywozu do Wspólnoty roztworów mocznika i azotanu amonu w okresie dochodzenia, na którym oparte zostały środki antydumpingowe, oraz że nie jest związany z żadnym producentem eksportującym roztwory mocznika i azotanu amonu podlegającym powyższym środkom antydumpingowym. Wnioskodawca twierdził również, że rozpoczął wywóz roztworów mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty po upływie okresu objętego pierwotnym dochodzeniem.

Załączony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady oparty jest na ustaleniach poczynionych w ramach przeprowadzonego dochodzenia, którego zakres ograniczono do zbadania kwalifikacji nowego eksportera oraz dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.

Dochodzenie potwierdziło, że wnioskodawcę powinno się uznać za „nowego eksportera” zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Dochodzenie wykazało również, że dumping występował w okresie, kiedy je prowadzono. Stwierdzono, że poziom dumpingu był wyższy od poziomu usuwającego szkodę w dochodzeniu pierwotnym.

Proponuje się zatem wprowadzenie środków antydumpingowych na poziomie marginesu szkody ustalonego w dochodzeniu pierwotnym. Margines ten odpowiada ogólnokrajowej stawce celnej na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu z Rosji. Uznaje się za właściwe nałożenie cła w formie określonej kwoty za tonę, dla pozostałych eksporterów nałożonego już rozporządzeniem (WE) nr 1995/2000. Cło nakłada się z mocą wsteczną od daty rozpoczęcia przeglądu.

Podstawa prawna

Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r .

Zasada pomocniczości

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Formę działania opisano w wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym; wyklucza ona podejmowanie decyzji na poziomie krajowym.

Wskazówki dotyczące zminimalizowania obciążenia finansowego i administracyjnego Wspólnoty, rządów krajowych, władz regionalnych i lokalnych, podmiotów

gospodarczych i obywateli oraz uczynienia go proporcjonalnym do celów wniosku, nie mają zastosowania.

Wybór instrumentów

Proponowane instrumenty: rozporządzenie zmieniające.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów: w wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym nie przewiduje się innych możliwości.

Wpływ na budżet

Wniosek nie ma wpływu na budżet Wspólnoty.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

z dnia [...]

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej¹ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. POPRZEDNIA PROCEDURA

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1995/2000² Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących m.in. z Rosji. Rozporządzenie to będzie dalej zwane „rozporządzeniem pierwotnym”, a dochodzenie, które doprowadziło do wprowadzenia środków nałożonych rozporządzeniem pierwotnym, będzie dalej zwane „dochodzeniem pierwotnym”.
- (2) Po przeglądzie wygaśnięcia wszczętym we wrześniu 2005 r. („przegląd wygaśnięcia”), rozporządzeniem (WE) nr 1911/2006³, Rada przedłużyła o pięć lat obowiązujące środki na ich obecnym poziomie. Środki te obejmują cła specyficzne.

B. OBECNA PROCEDURA

1. WNIOSEK O DOKONANIE PRZEGLĄDU

- (3) Komisja otrzymała wniosek o dokonanie przeglądu pod kątem nowego eksportera („obecny przegląd”), zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, złożony

¹ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

² Dz.U. L 238 z 22.9.2000, s. 15.

³ Dz.U. L 365 z 21.12.2006, s. 26.

przez producenta eksportującego z Rosji, Joint Stock Company „Acron” („wnioskodawca”). Zakres wniosku ograniczony był do dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.

- (4) Wnioskodawca twierdził, że nie dokonywał wywozu roztworów mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem, na podstawie którego określono środki antydumpingowe, to znaczy w okresie od dnia 1 czerwca 1998 r. do dnia 31 maja 1999 r. („okres objęty pierwotnym dochodzeniem”), oraz że nie jest powiązany z żadnym producentem eksportującym roztwory mocznika i azotanu amonu, podlegającym wymienionym środkom antydumpingowym. Wnioskodawca twierdził również, że rozpoczął wywóz roztworów mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty po upływie okresu objętego pierwotnym dochodzeniem.

2. WSZCZĘCIE PRZEGLĄDU POD KĄTEM NOWEGO EKSPORTERA

- (5) Komisja zbadała dowody prima facie dostarczone przez wnioskodawcę i uznała je za wystarczające do uzasadnienia wszczęcia przeglądu zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedstawienia uwag zainteresowanemu przemysłowi wspólnotowemu Komisja wszczęła, w drodze rozporządzenia Rady (WE) nr 241/2009⁴, przegląd rozporządzenia (WE) nr 1911/2006 („obowiązujące środki”) w odniesieniu do wnioskodawcy.
- (6) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 241/2009 cło antydumpingowe w wysokości 20,11 euro/tonę nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1911/2006 w odniesieniu do przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu wyprodukowanych i sprzedawanych na wywóz do Wspólnoty przez wnioskodawcę uchylono. Równocześnie, zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, organom celnym polecono podjęcie odpowiednich kroków celem rejestracji takiego przywozu.

3. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (7) Produkt objęty obecnym przeglądem jest taki sam jak produkt objęty dochodzeniem pierwotnym, tj. roztwór mocznika i azotanu amonu, płynny nawóz powszechnie wykorzystywany w rolnictwie, pochodzący z Rosji („produkt objęty postępowaniem”). W jego skład wchodzi mieszanina mocznika, azotanu amonu i wody. Produkt objęty postępowaniem jest obecnie objęty kodem CN 3102 80 00.

4. ZAINTERESOWANE STRONY

- (8) Komisja oficjalnie poinformowała wnioskodawcę, przedstawicieli kraju wywozu oraz stowarzyszenie producentów wspólnotowych o wszczęciu przeglądu. Zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii na piśmie oraz złożenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

⁴ Dz.U. L 75 z 21.3.2009, s. 5.

- (9) Komisja przesłała wnioskodawcy kwestionariusz i otrzymała odpowiedź w stosownie wyznaczonym terminie. Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do stwierdzenia dumpingu. Komisja odbyła wizyty weryfikacyjne w siedzibie wnioskodawcy i powiązanego z nim przedsiębiorstwa:

- Joint Stock Company „Acron”, Novgorod, Rosja.
- Agronova International Inc., Hallandale, USA („Agronova”).

5. OKRES OBJĘTY DOCHODZENIEM PRZEGLĄDOWYM

- (10) Okres objęty dochodzeniem w zakresie przeglądu pod kątem nowego eksportera obejmował okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. („ODP”).

C. WYNIKI DOCHODZENIA

1. KWALIFIKACJA „NOWEGO EKSPORTERA”

- (11) Dochodzenie potwierdziło, że wnioskodawca nie prowadził wywozu produktu rozpatrywanego w pierwotnym okresie objętym dochodzeniem oraz że rozpoczął wywóz do Wspólnoty po tym okresie.
- (12) Ponadto wnioskodawca wykazał, że nie był powiązany z żadnymi eksporterami lub producentami w Rosji podlegającymi obowiązującym środkiem antydumpingowym w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Rosji.
- (13) W tym kontekście potwierdza się, że wnioskodawcę powinno się uważać za „nowego eksportera” zgodnie z art. 11 ust. 4 podstawowego rozporządzenia.

2. DUMPING

2.1 Określenie wartości normalnej

- (14) Wnioskodawca nie prowadził sprzedaży krajowej w Rosji produktu objętego postępowaniem. Gdy do określenia wartości normalnej nie można wykorzystać cen krajowych, należy zastosować inną metodę. Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła skonstruowaną wartość normalną w opisany poniżej sposób.
- (15) Wartość normalną skonstruowano na podstawie kosztów produkcji ponoszonych przez wnioskodawcę powiększonych o uzasadnioną wielkość uwzględniającą koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („koszty SG&A”) oraz kwotę zysku, zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego.

2.1.1. Dostosowanie cen gazu ziemnego na rosyjskim rynku krajowym

- (16) Jeżeli chodzi o koszty produkcji, należy zwrócić uwagę, że koszty gazu stanowią największą część kosztów wytworzenia i znaczną część całkowitych kosztów produkcji. Zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, sprawdzono, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych wnioskodawcy.

- (17) Ustalono, że krajowe ceny gazu płacone przez wnioskodawcę były na rażąco niskim poziomie. Przykładowo – wynosiły one od jednej czwartej do jednej piątej ceny eksportowej gazu ziemnego przy wywozie z Rosji. W tym względzie wszystkie dostępne dane wskazują, że krajowe ceny gazu w Rosji były cenami regulowanymi, które znajdują się na znacznie niższym poziomie niż ceny rynkowe gazu ziemnego na nieregulowanych rynkach. Ponieważ koszty gazu nie były stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych wnioskodawcy, musiały one zostać odpowiednio skorygowane. Wobec braku wolnych od zniekształceń cen gazu odnoszących się do rosyjskiego rynku krajowego oraz zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ceny gazu musiały zostać ustalone na „każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków”.
- (18) Skorygowana cena opierała się na średniej cenie rosyjskiego gazu sprzedawanego na wywóz na granicy niemiecko-czeskiej (Waidhaus) z pominięciem kosztów transportu i dostosowanej, tak by odzwierciedlała lokalne koszty dystrybucji. Waidhaus jako główny punkt sprzedaży gazu rosyjskiego do UE – największego rynku zbytu gazu rosyjskiego, na którym ceny odpowiednio odzwierciedlają koszty – może być uznany za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (19) Po ujawnieniu ustaleń dochodzenia wnioskodawca przedstawił kilka wniosków związanych, z jednej strony, z podstawą prawną dostosowania ceny gazu, z drugiej zaś, z metodyką zastosowaną dokonywaniu celu dostosowania ceny gazu.

2.1.1.1. Podstawa prawna dostosowania ceny gazu

- (20) Wnioskodawca twierdził, że wszelkie dostosowanie ceny gazu, jaką płaci on na rosyjskim rynku krajowym, będzie nieuzasadnione, ponieważ zapisy księgowe przedsiębiorstwa w pełni odzwierciedlają koszty związane z produkcją produktu objętego postępowaniem w Rosji. Wnioskodawca twierdził ponadto, że zgodnie z art. 1 rozporządzenia podstawowego wartość normalna musi zawsze być określana z uwzględnieniem kraju wywozu oraz że, w związku z tym, opieranie ustaleń na informacjach pochodzących od producentów w innych krajach trzecich jest sprzeczne ze wspomnianym artykułem.
- (21) W odniesieniu do argumentu wnioskodawcy dotyczącego domniemanego naruszenia art. 1 rozporządzenia podstawowego należy zauważyć, że art. 1 opisuje jedynie ogólne pojęcie dumpingu, zaś szczegółowe zasady stwierdzania istnienia dumpingu określone zostały w art. 2 rozporządzenia podstawowego. Art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje możliwość wykorzystywania danych z innych reprezentatywnych rynków, w tym z kraju trzeciego, jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie zostały stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych stron, których dotyczy postępowanie. Dlatego też argument wnioskodawcy w tym względzie musiał zostać odrzucony.
- (22) Wnioskodawca powoływał się również na występowanie w Rosji naturalnej przewagi konkurencyjnej, takiej jak duża dostępność gazu ziemnego oraz korzystne warunki dostawy, które tłumaczyłyby różnicę cen gazu ziemnego sprzedawanego na rynku krajowym oraz wywożonego. Wnioskodawca twierdził ponadto, że rosyjskie krajowe ceny gazu pokrywają koszty.

- (23) W nawiązaniu do występowania naturalnej przewagi konkurencyjnej wnioskodawca nie odniósł się do faktu, że krajowe ceny gazu ziemnego w Rosji są regulowane, a zatem nie mogą w sposób uzasadniony odzwierciedlać cen zwykle płaconych na niezakłóconych rynkach. Wnioskodawca nie przedstawił także żadnych dowodów na poparcie swoich argumentów. Ponadto w odniesieniu do kosztów, nawet jeżeli cena gazu płacona przez wnioskodawcę pokrywała jednostkowe koszty produkcji i sprzedaży gazu ponoszone przez jego dostawcę, argument ten nie ma zastosowania, ponieważ cena rynkowa gazu niekoniecznie jest powiązana z kosztami produkcji i sprzedaży gazu. Z tego względu wnioski te musiały zostać odrzucone.
- (24) Wnioskodawca twierdził następnie, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym dochodzenie nie powinno obejmować przypadku subsydiowania surowców. Należy zatem zauważyć, że celem art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jest ustalenie, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu podobnego są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych strony, której dotyczy postępowanie. Ustalono, że taka sytuacja nie ma miejsca, ze względów określonych powyżej w motywie (17). Różni się ona od ustalenia istnienia subsydiów, które nie było objęte obecnym dochodzeniem. Dlatego też argument wnioskodawcy musiał zostać odrzucony.
- (25) W tym kontekście wnioskodawca argumentował również, że nawet jeżeli występuje określona sytuacja rynkowa w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, odnosi się ona jedynie do rynków produktu objętego postępowaniem, tj. roztworów mocznika i azotanu amonu i nie może obejmować warunków rynkowych produktu stanowiącego poprzednie ogniwo w procesie produkcji. Jednakże, jak wynika z powyżej wymienionego motywu (24), dostosowania cen gazu ziemnego dokonano na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który, jak wspomniano powyżej w motywie (21), wyraźnie upoważnia instytucje do wykorzystania kosztów produkcji pochodzących z innych reprezentatywnych rynków. Dlatego też argument wnioskodawcy musiał zostać odrzucony.
- (26) Wnioskodawca argumentował na koniec, że art. 2. ust. 5 rozporządzenia podstawowego ogranicza się do zbadania zgodności zapisów przedsiębiorstwa z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości w kraju trzecim, którego dotyczy postępowanie, i nie wymaga, aby koszty były zgodne z kosztami na rynkach nieregulowanych.
- (27) Należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia kosztów na podstawie zapisów eksportera spełnione muszą zostać oba wymogi: zapisy muszą (i) być prowadzone zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości (*Generally Accepted Accounting Principles – GAAP*) kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz (ii) stosownie odzwierciedlać koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. Jeżeli, jak ma to miejsce w obecnym przypadku, drugi wymóg nie jest spełniony, ponieważ koszty te nie są odzwierciedlone w zapisach, koszty muszą zostać dostosowane. Dlatego też argument wnioskodawcy musiał zostać odrzucony.

2.1.1.2 Metodyka zastosowana przy dostosowaniu ceny gazu

- (28) Wnioskodawca twierdził, że podczas ODP obecnego dochodzenia ceny gazu znacząco się zmieniały oraz że wartość normalna powinna być raczej ustalana w ujęciu miesięcznym (lub co najmniej kwartalnym) niż w ujęciu rocznym.
- (29) Należy zauważyć, że choć podczas ODP ceny gazu znacząco się zmieniały, wahania te nie uznano za wyjątkowe lub szczególnie znaczące. W istocie rynek gazu ziemnego z reguły charakteryzuje się raczej znaczącymi wahaniami cen. Wnioskodawca nie potrafił udowodnić, że zaistniały jakiekolwiek szczególne okoliczności ani że wahania cen w trakcie ODP znacząco przewyższały zwykłe wahania. Nie było zatem powodu, aby odstępować od metodyki stosowanej w dochodzeniu, które doprowadziło do wprowadzenia obowiązujących środków. Po drugie, dane, na podstawie których – zdaniem wnioskodawcy – powinna być zostać określona wartość normalna, były tylko częściowo dostępne, ponieważ niezbędne informacje pochodzące od północnoamerykańskich przedsiębiorstw, tj. koszty SG&A i dane dotyczące zysków, były dostępne jedynie w ujęciu rocznym. Stąd też, nawet gdyby przyjąć argumentację wnioskodawcy, nie byłoby możliwe żadne rzetelne obliczenie wartości miesięcznych lub kwartalnych. Dlatego też argument wnioskodawcy musiał zostać odrzucony.
- (30) Wnioskodawca twierdził również, że Waidhaus nie stanowi właściwego rynku odniesienia, biorąc pod uwagę rzekomo niekonkurencyjne ceny gazu w Niemczech oraz zależności pomiędzy stronami – czynnik powiązany z formułami cenowymi w kontraktach na wywóz gazu z Rosji.
- (31) Należy także odnotować, iż rzekome niekonkurencyjne ceny krajowe gazu w Niemczech uznaje się w każdym przypadku za nieistotne, ponieważ dotyczyłoby to jedynie cen, po których niemieccy dystrybutorzy gazu sprzedają go na niemieckim rynku krajowym, a co za tym idzie, nie ma to znaczenia dla cen, po których wywożony gaz rosyjski jest sprzedawany w Waidhaus. Argument wnioskodawcy, że obecni niemieccy decydenci nie mają motywacji do wynegocjowania niskich cen na przywożony rosyjski gaz w Waidhaus, jest jedynie przypuszczeniem, bez żadnego faktycznego uzasadnienia i niepoparty dowodami. W konsekwencji argumenty te zostały odrzucone.
- (32) Wnioskodawca dowodził następnie, że jeżeli zastosowana miałaby być cena eksportowa w Waidhaus, od ceny w Waidhaus należałoby odjąć rosyjskie cło wywozowe nakładane na wszystkie wywożone towary, ponieważ nie było ono uiszczane na rynku krajowym.
- (33) W istocie cena rynkowa w Waidhaus, które uznano za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jest ceną po uwzględnieniu podatków eksportowych, a nie ceną przed naliczeniem tych podatków. Z perspektywy kupującego ważna jest cena, która musi zapłacić w Waidhaus i w tym względzie nie ma znaczenia, jaką część ten ceny stanowi podatek eksportowy, a jaka część jest płaconą dostawcy gazu. Z drugiej strony, dostawca zawsze dąży do maksymalizacji swojej ceny i dlatego żąda jak najwyższej ceny, którą są skłonni zapłacić klienci. Zakładając, że cena ta jest zawsze dużo powyżej kosztów produkcji, dzięki czemu dostawca gazu może realizować wysokie zyski, decydujący wpływ na cenę rynkową wywiera nie kwota podatku eksportowego, ale to, jaką cenę są skłonni zapłacić jego klienci. Dlatego też stwierdzono, że to cena zawierająca podatek eksportowy, a nie cena przed nałożeniem tego podatku, jest ceną ukształtowaną przez niezakłócony

rynek. W konsekwencji argumenty wnioskodawcy w tym względzie zostały odrzucone.

- (34) W tym kontekście wnioskodawca wnosił również, że marża lokalnego dystrybutora nie powinna być dodawana do ceny eksportowej w Waidhaus, nie wskazując ani nie dowodząc jednak, dlaczego dostosowanie ze względu na lokalnych dystrybutorów uważa za niewłaściwe. Uznano, że ponieważ klienci krajowi kupowali gaz od dostawców lokalnych, należało przyjąć, że musieli oni wziąć na siebie lokalne koszty dystrybucji, które nie są jako takie uwzględnione w niedostosowanej cenie w Waidhaus. Dlatego też stwierdzono, że dostosowanie tej ceny było uzasadnione i w związku z tym argument wnioskodawcy odrzucono.

2.1.2. Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („koszty SG&A”)

- (35) Koszty SG&A oraz zyski nie mogły zostać ustalone na podstawie formuły wprowadzającej art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, ponieważ wnioskodawca nie dokonywał sprzedaży produktu podobnego w Rosji. Artykuł 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie mógł zostać zastosowany, ponieważ tylko wnioskodawca jest objęty dochodzeniem. Zastosowania nie miał również art. 2 ust. 6 lit. b), jako że w przypadku produktów należących do tej samej ogólnej kategorii produktów gaz ziemny jest zdecydowanie najważniejszym surowcem i dlatego korekcie trzeba byłoby poddać również koszty produkcji, ze względów wskazanych powyżej w motywie (17). W ramach niniejszego przeglądu nie uzyskano żadnych informacji, które umożliwiłyby odpowiednie ilościowe określenie dostosowania oraz ustalenie kosztów SG&A oraz stosownej marży zysku przy sprzedaży tych produktów po takim dostosowaniu. Dlatego też koszty SG&A oraz zysk ustalono, zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, na podstawie uzasadnionej metody.
- (36) Z uwagi na to, że rosyjski krajowy rynek produktów należących do tej samej ogólnej kategorii jest wyjątkowo niewielki, informacje uzyskano za pośrednictwem innych rynków reprezentatywnych. W tym względzie rozpatrzono ogólnodostępne informacje dotyczące największych przedsiębiorstw sektora nawozów azotowych. Ustalono, że odpowiednie dane od producentów z Ameryki Północnej (tj. ze Stanów Zjednoczonych) będą najbardziej właściwe dla celów dochodzenia, uwadze uwagi na dużą dostępność wiarygodnych i pełnych upublicznionych danych finansowych spółek notowanych na giełdach w tym regionie świata. Ponadto na rynku północnoamerykańskim odnotowano znaczące wielkości sprzedaży krajowej i wysoki poziom konkurencji zarówno wśród krajowych, jak i zagranicznych przedsiębiorstw. Dlatego też koszty SG&A oraz zysk ustalono na podstawie średniej ważonej kosztów SG&A oraz zysków trzech producentów północnoamerykańskich, których uznano za należące do największych przedsiębiorstw sektora nawozowego pod względem sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów (nawozy azotowe) na terenie Ameryki Północnej. Uznano, że owi trzej producenci są reprezentatywni dla sektora nawozów azotowych, w związku z czym ich koszty SG&A i zyski są reprezentatywne dla tego samego rodzaju kosztów ponoszonych zazwyczaj przez przedsiębiorstwa działające z powodzeniem w tym segmencie rynku. Ponadto nic nie wskazuje, by tak ustalona kwota zysku przekraczała zysk osiągany zazwyczaj przez producentów rosyjskich ze sprzedaży produktów tej samej ogólnej kategorii na ich rynku krajowym.
- (37) Po ujawnieniu wniosków z dochodzenia wnioskodawca zakwestionował powyżej opisaną metodykę, stwierdzając, że przyjęta marża zysku jest nieuzasadniona i

nadmiernie wysoka, zwłaszcza w porównaniu z marżami zysku przyjętymi w poprzednich dochodzeniach anty-dumpingowych dotyczących tego samego produktu. Wnioskodawca argumentował, że rok 2008, w odniesieniu do którego ustalono koszty SG&A i zyski, był szczególnie na rynku Stanów Zjednoczonych, ponieważ ceny gazu wahały się znacząco, zaś ceny nawozów były szczególnie wysokie, co zaowocowało wyjątkowo wysoką stopą zysku dla producentów ze Stanów Zjednoczonych.

- (38) Na ogół w obecnym przeglądzie potwierdzono, że żadne okoliczności nie uległy zmianie, która, w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, uzasadniałaby odstąpienie od metodyki stosowanej w dochodzeniu, które doprowadziło do wprowadzenia obowiązujących środków. Po pierwsze ustalono, że marże zysku osiągnięte przez producentów północnoamerykańskich przed 2008 r. były podobne do marż zysku uzyskanych w 2008 r. Po drugie, nawet jeżeli poziom zysku w 2008 r. różnił się od poziomów z lat poprzednich, jest to zjawisko normalne w gospodarce rynkowej, gdzie koszty, ceny i zyski zmieniają się w czasie. Po trzecie rynek gazu ziemnego charakteryzuje się zwykle nieprzewidywalnością. Porównanie poziomów cen gazu na rynkach USA i w Waidhaus w 2008 r. z latami poprzednimi nie wykazuje żadnych rozbieżnych tendencji, które uzasadniałyby wyjątkowo wysokie zyski na rynkach północnoamerykańskich. W świetle powyższych ustaleń stwierdza się, że nie było podstaw, aby odstąpić od metodyki opisanej w motywie (36) powyżej.
- (39) Ponadto wnioskodawca twierdził, że badanie w ramach art. 2 ust. 6 lit. c) dotyczące zasadności przyjętej marży zysku nie zostało zastosowane, ponieważ ustalona marża zysku przekracza zysk zwykle osiągany przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów na krajowym rynku w kraju pochodzenia w rozumieniu art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (40) Wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego wniosku. Jako że obecny przegląd ograniczono do stwierdzenia istnienia dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy, żadne dane dotyczące innych producentów w Rosji nie były dostępne. Mimo że koszty gazu ponoszone przez wnioskodawcę musiały zostać odrzucone z wyżej przedstawionych powodów, deklarowana stopa rentowności samego wnioskodawcy na poziomie przedsiębiorstwa dla produktów sprzedawanych na rynku krajowym, po dokonaniu dostosowań uwzględniających nadzwyczajne zyski i straty z działalności finansowej, odpowiada stopie rentowności producentów północnoamerykańskich. W tych okolicznościach nie powstaje podstaw, aby uznać, że przyjęta marża zysku przekraczałaby kwotę zysku zwykle osiąganą przez innych eksporterów lub producentów w odniesieniu do sprzedaży tej samej ogólnej grupy produktów na krajowym rynku w kraju pochodzenia w rozumieniu art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (41) Przemysł wspólnotowy sprzeciwił się takiemu podejściu do obliczania kosztów SG&A i zysków i twierdził, że należało przyjąć koszty własne SG&A wnioskodawcy. Artykuł 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego określa jednakże, iż wielkość kosztów SG&A i zysków ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży producenta eksportującego objętego dochodzeniem, w przypadku gdy sprzedaży tej dokonano w zwykłym obrocie handlowym. Jak wskazano w motywach (35) i (36) powyżej, w tym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca, ponieważ wnioskodawca nie prowadził sprzedaży krajowej produktu podobnego w Rosji. Z tego względu argument ten musiał zostać odrzucony.

2.2 Cena eksportowa

- (42) Z tego względu cenę eksportową ustalono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, czyli na podstawie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za produkt sprzedawany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

2.3 Porównanie

- (43) Porównania wartości normalnej i ceny eksportowej dokonano na podstawie ceny ex-works. W celu zapewnienia sprawiedliwego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej, dokonano odpowiednich dostosowań uwzględniających różnice mające wpływ na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z powyższym wprowadzono dostosowania uwzględniające różnice w zakresie transportu, przeładunku, załadunku i kosztów dodatkowych, podatków bezpośrednich i prowizji, tam, gdzie ma to zastosowanie, i zostało poparte potwierdzonymi dowodami.
- (44) Sprzedaż eksportowa wnioskodawcy podczas ODP była prowadzona przez przedsiębiorstwo „Agronoma” – powiązane przedsiębiorstwo handlowe ze Stanów Zjednoczonych. Dochodzenie wykazało, że funkcje powiązanego przedsiębiorstwa ograniczały się jedynie do znajdowania klientów i negocjowania umów sprzedaży. W wyniku weryfikacji ustalono, że księgi rachunkowe przedsiębiorstwa „Agronoma” nie odzwierciedlały w pełni całej jej działalności; istniały również podejrzenia, że choć przedsiębiorstwu nie zapłacono żadnych prowizji powiązanych z transakcjami, wynagrodzenie za jego działalność mogło przybrać inne formy. Z przyczyn tych funkcje przedsiębiorstwa „Agronoma” uznano za podobne do funkcji agenta wynagradzanego prowizyjnie. Dlatego też cenę eksportową dostosowano o zakładaną prowizję odpowiadającą zwyczajowej marży przedsiębiorstwa handlowego zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- (45) Wnioskodawca wnosił, że cena eksportowa dla sprzedaży prowadzonej przez powiązane przedsiębiorstwo ze Stanów Zjednoczonych nie powinna być dostosowana o zakładaną prowizję zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwo to rzekomo pełniło funkcje identyczne jak w przypadku w pełni zintegrowanego oddziału sprzedaży eksportowej, a zatem nie powinno być traktowane jako agent wynagradzany prowizyjnie.
- (46) Argument ten nie został potwierdzony w ramach obecnego dochodzenia, które ujawniło, że pod względem funkcji i form wynagradzania powiązanego przedsiębiorstwa za jego działalność przez wnioskodawcę, przedsiębiorstwo to powinno się raczej uznać za agenta wynagradzanego prowizyjnie.

2.4 Margines dumpingu

- (47) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu został ustalony na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.
- (48) Porównanie to wykazało, że margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny CIF na granicy przed ocleniem, wynosił 22,9 %.

D. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (49) Przypomina się, że zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz z motywem (49) rozporządzenia Rady (WE) nr 1995/2000, w dochodzeniu pierwotnym cło ostateczne ustanowiono na ustalonym poziomie marginesu szkody, który był niższy niż margines dumpingu, ponieważ ustalono, że takie niższe cło będzie wystarczające do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. W świetle powyższego cło ustanowione w ramach niniejszego przeglądu nie powinno być wyższe niż margines szkody.
- (50) W ramach przedmiotowego niniejszego częściowego przeglądu okresowego nie można ustalić żadnego indywidualnego marginesu szkody, ponieważ przegląd ogranicza się do zbadania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy. Dlatego też margines dumpingu ustalony w obecnym przeglądzie porównano z marginesem szkody ustalonym w dochodzeniu pierwotnym. Jako że margines szkody ustalony w dochodzeniu pierwotnym był niższy niż margines dumpingu ustalony w obecnym dochodzeniu, na wnioskodawcę należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na poziomie marginesu szkody ustalonego w dochodzeniu pierwotnym.
- (51) Ze względu na formę środka uznano, że zmienione cło antydumpingowe powinno mieć taką samą formę, jak cła nałożone na mocy rozporządzenia (WE) nr 1995/2000. W celu zapewnienia skuteczności środków i zniechęcenia do manipulacji cenowych, właściwe było nałożenie ceł w formie określonej kwoty za tonę. W związku z tym, tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz produktu objętego postępowaniem, wyprodukowanego i sprzedawanego na wywóz do Wspólnoty przez wnioskodawcę, obliczone na podstawie marginesu szkody ustalonego w dochodzeniu pierwotnym i wyrażone jako określona kwota za tonę, powinno wynosić 20,11 euro za tonę.

E. POBRANIE CŁA ANTYDUMPINGOWEGO Z MOCĄ WSTECZNĄ

- (52) W świetle powyższych ustaleń, cło antydumpingowe mające zastosowanie do wnioskodawcy nakłada się z mocą wsteczną od daty rozpoczęcia przeglądu na przywóz produktu objętego postępowaniem, który poddano obowiązkowi rejestracji zgodnie z art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 241/2009.

F. UJAWNIENIE I OKRES OBOWIĄZYWANIA ŚRODKÓW

- (53) Wnioskodawca i inne strony zostały poinformowane o istotnych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano ponownie nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji, wyprodukowanych i sprzedawanych na wywóz do Wspólnoty przez wnioskodawcę oraz pobrać to cło z mocą wsteczną na przywóz podlegający rejestracji. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag.
- (54) Niniejszy przegląd nie ma wpływu na termin wygaśnięcia środków nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 1911/2006 zgodnie z art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia.

G. ZOBOWIĄZANIA

- (55) W następstwie ostatecznego ujawnienia ustaleń wnioskodawca przedstawił zobowiązanie zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego. Utrzymywał on, że zobowiązanie opiera się na uzasadnionych oczekiwaniach, że niektóre z jego wniosków wysuniętych w

następstwie ostatecznego ujawnienia ustaleń zostaną przyjęte i doprowadzą do określenia minimalnej ceny przywozu wykonalnej dla wnioskodawcy. Jednakże, jako że żadnej z uwag przedstawionych przez wnioskodawcę nie uznano za zasadną oraz w związku z tym, że wnioskodawca nie wyraził zainteresowania zobowiązaniem do minimalnej ceny przywozu opartej na poziomie usuwającym szkodę ustalonym podczas dochodzenia pierwotnego, wszelkie dalsze szczegółowe analizy zobowiązania pod kątem jego przyjęcia zostały uznane za zbędne,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do tabeli w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1911/2006 wprowadza się zmiany poprzez dodanie poniższych informacji:

„Kraj	Przedsiębiorstwo	Stawka celna (za tonę)	Dodatkowy kod TARIC
Rosja	Joint Stock Company Acron	20,11 euro	A932”

2. Niniejszym nałożone cło pobiera się również z mocą wsteczną na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym, zarejestrowany zgodnie z art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 241/2009.

3. Niniejszym poleca się organom celnym zaprzestanie rejestracji przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym pochodzących z Rosji, wyprodukowanych i sprzedawanych na wywóz do Wspólnoty przez Joint Stock Company „Acron”.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące cel.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Catherine ASHTON
Członek Komisji*